

met de attributen van zijn vak in de hand, voor een grooten ezels, waarop een nog onvoltooid schilderij in breede lijst.

Als altijd is zijne begroeting allerhartelijkst, informeert hij naar de gezondheid mijner huisgenooten, voor dat ik tijd heb naar de zijne te vragen. Eindelijk, nadat ik een sigaar en een „borreltje” gekregen heb, en een plaats op de canapé, begint hij te vertellen van het schilderij, dat hij onder handen heeft.

— Ik vraag me, klinkt het al gauw, of die lijn zich niet wat repeteert.

Ik beschouw die vraag als rhetorisch, tot hij door een „hè?” mij tot een antwoord . . . noopt.

— Ik weet het niet, betuig ik van ganscher harte, leek als ik ben.

— Het is zoo'n beetje hetzelfde, hè? aan alle bei de kanten, vindt-je niet?

— Misschien wel! waag ik te zeggen.

Er is geen ontkomen aan; ik moet advies geven.

Ik tracht dat zoo bescheiden mogelijk te doen en neem een oogenblik, dat Roelofs — niet naar aanleiding van mijn stamelen, maar door eigen nadenken gedreven —, de lucht nog eens oversmeert, te baat, om het atelier wat van meer nabij op te nemen. In eenvoudige, gouden lijstjes hangen daar van onder tot boven studies, als evenveel zegeteekenen van zijn tochten. Er zijn er daaronder van Fontainebleau; van het „Kempens-land,” een

Leidschendam.

geweldig sterk licht-effect van den Leidschen Dam; er zijn er ook uit Schotland. Want waar hij geweest is, heeft hij geschilderd. Maar het menigvuldigst ziet gij er de weide, met eenige „beesten,” met wat boomen, een sloot, en een min of meer gemouventeerde lucht; min of meer, want nu eens zijn het weinige witte wolkjes, windveeren bijna, dan weer groote wolkgevaarten, „luchten om van te droomen.” In de laatste jaren vooral zijn de